

sidste Aars Udbytte; det sidste Aars Udbytte har været en 10 Mill. Kr., og deraf havde Aktionærene og Staten faaet hver godt 2½ Mill. Kr. Ja, det er rigtigt nok, men der er en Post til; det, som Aktionærene og Staten paa den Maade fik, bliver jo ikke mere end godt 5 Mill. Kr. Tilbage bliver der de 4.6 Mill. Kr., som gik til Udbytteudligningsfonden. Det er ogsaa Aktionærernes, saa Aktionærene har i Virkeligheden faaet først 2,6 og derefter 4,6 Mill. Kr. De har ganske vist ikke faaet det udbetalt sidste Aar, men de kan jo saa glæde sig til at faa det udbetalt i et følgende Aar, og derfor synes jeg, at et Regnestykke, stillet rigtigt op med Hensyn til, hvad Aktionærene og Staten faar, maa tage Udbytteudligningsfonden med paa Aktionærernes Konto; ellers tror jeg ikke, man faar det rigtige Billede frem. Dette viser i Virkeligheden, at der er et overordentligt stort Overskud i Nationalbanken, og jeg synes, der er meget stor Rimelighed i, at man i saadanne Aar, hvor der er et svimlende Overskud, kan jeg godt sige, overfører en betydelig Del af dette til Statskassen. Det synes jeg var rimeligt efter hele den Stilling, Banken indtager i vort Samfund. Den holder dog endnu udadtil paa Skinnet af, at den ikke først og fremmest er en Bank, der ser paa sine private Aktionærers Interesser, men paa hele Samfundets Interesse. Hvis Bankens Pengevirksomhed da i Aarets Løb giver et saa betydeligt Overskud, som det her er Tilfældet, forekommer det mig egentlig underligt, at den ikke siger: Vi er maaske ikke ved Lov forpligtede til at yde Staten en større Del af vort Overskud end dette eller hint, men paa Grund af de ganske særlige Forhold, paa Grund af det nære Samarbejde, der har været mellem Rigsdagen og Nationalbanken, ogsaa naar Nationalbanken har Ønsker at fremsætte, finder vi, at vi bør overføre en betydeligere Del af vort Overskud til Statskassen, saa at den faar Del i det forøgede Udbytte, der fremkommer. Det underer mig, at Nationalbanken ikke af sig selv tager dette Standpunkt, men Forhandlingerne her synes i hvert Fald foreløbig at tyde paa, at Nationalbanken har nægtet at gaa ind paa noget i den Retning. Jeg kan ikke forstaa, at hele Spørgsmaalet ikke kom frem, hvis ikke Ministeriet var blevet, om jeg saa maa sige, truet til ikke at behandle det.

Schovelin: Til det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) vil jeg gerne gøre blot to Bemærkninger. Jeg mener at have hørt — men jeg vilde for saa vidt ikke

tro mine egne Øren —, at det ærede Medlem sagde, at de danske Sedler dog havde bevaret deres Tillid under Krigen. Hvorledes maales det? Jeg ved ikke anden Maade at maale det paa end ved at læse hver Dag Tavlen over Valutakurserne, og skal jeg læse den, maa jeg sige, at det staar ynkeligt til med den Tillid, de danske Sedler møder i Udlandet.

Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem noget misforstaaer Forholdet med Guldets Pris. Guldet er i en høj Pris, naar man maaler det med Papirpenge. Derfor er det, naar man taler om, at Guldets Pris i London er steget, ogsaa der maalt med Papirshillings. Det er ikke i og for sig Udtryk for, at Guldet er gaaet op, men for, at de Penge, hvormed man skal betale det, ikke længere er i Overensstemmelse med Guldet; følgelig maa man give nogle flere Papirpenge for at faa det.

Til den højtærede Minister vil jeg gerne sige dette, at jeg tror ikke, Ulykken vilde blive saa forfærdelig stor, som han vil bilde os ind, hvis man kunde tænke sig, at der ligefrem blev sagt nej til dette Lovforslag, at det strandede. Jeg tillader mig at tro, at det vilde være en særdeles god Maade at bringe Orden i vor Handelsbalance paa; det vilde det i hvert Tilfælde utvivlsomt gøre. At alt Guldet skulde strømme ud, vil ikke kunne beiryttes; efter de store Indførselsoverskud, vi har haft i de senere Aar, er der ikke Grund til at tro, at der er saa store Tilgodehavender i Udlandet, at de kunde sluges Guldet. Og i samme Øjeblik, Guldet er Mønten, bliver Valutakurserne tvunget ned mod Pari; i samme Øjeblik foregaar alt det, som den højtærede Minister kan læse i hvilken som helst videnskabelig Bog om disse Ting, i enhver Haandbog — tag f. Eks. Hages; i Hages Haandbog i Handelsvidenskab staar det meget smukt og tydeligt.

Jeg lader mig aldeles ikke imponere af, at Nationalbanken stadig henviser til, at i andre Lande staar det lige saa slet til. Nationalbankdirektør Rubin har skrevet saadant noget som: commune naufragium dulce: det er min Trøst, at har jeg gjort noget forkert, har andre ogsaa gjort det. For det første er det nu en daarlig Trøst, og for det andet maa jeg spørge: Hvem skal vi sammenligne os med? Skal vi sammenlignes med krigsførende Lande, som har maattet slaas for deres Eksistens paa Liv og Død? Nej, vi skal sammenligne os f. Eks. med Holland. Hvorledes gaar det med dette Lands Valuta? Det er et lille Land, som har tjent under Krigen ganske paa samme